

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka a ve věci

žalobce: **Ing. Z. B.**
bytem X

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j. 055881/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podstatou projednávané věci je otázka, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení.
2. Žalobce je spoluvlastníkem pozemku parc. č. XA v katastrálním území X. Na sousedním pozemku parc. č. XB byla provedena stavba garáže rodinného domu, která spočívala v opláštění stávajícího dřevěného přístřešku se dvěma parkovacími stánými a ve vytvoření střední dělicí příčky z dřevěných prken (dále jen „stavba“). Stavba byla provedena nejprve bez povolení souhlasu, proto vlastníci sousedního pozemku podali žádost o její dodatečné

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

povolení, kterou však Městský úřad Černošice (dále jen „stavební úřad“) nejprve rozhodnutím ze dne 21. 1. 2020, č. j. MUCE 4730/2020 OSU, zamítl, neboť dotčený orgán územního plánování vydal ke stavbě negativní závazné stanovisko. Na základě odvolání žadatelů však žalovaný jakožto nadřízený orgán územního plánování změnil negativní závazné stanovisko na souhlasné (závazné stanovisko ze dne 28. 4. 2020, č. j. 060026/2020/KUSK) a následně zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2020 a věc mu vrátil k novému projednání (rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020, č. j. 072771/2020/KUSK). Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 3. 12. 2020, č. j. MUCE 118386/2020 OSU, stavbu dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2021, č. j. 058008/2021/KUSK, zamítl pro opožděnost. Rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby tak nabylo právní moci dne 13. 1. 2021.

3. Po pravomocném skončení řízení o dodatečném povolení stavby podal žalobce podnět k přezkumu závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 28. 4. 2020. Ministerstvo pro místní rozvoj nicméně neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení (sdělení ze dne 18. 11. 2021, č. j. MMR-65727/2021-81). Žalobce se rovněž obrátil na Ministerstvo životního prostředí s tím, že stavba nesplňuje zákonné požadavky na nakládání se srážkovými vodami. Ministerstvo životního prostředí však žalobci sdělilo, že ohledně této otázky není kompetentní zasahovat do postupu příslušných stavebních úřadů (sdělení ze dne 25. 9. 2022, č. j. MZP/2022/610/2144).
4. Další procesní prostředek, jímž se žalobce pokusil zvrátit pravomocné rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, byla žádost o obnovu řízení, kterou stavební úřad rozhodnutím ze dne 30. 12. 2022, č. j. MUCE 358144/2022 OSU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl s tím, že žalobce neprokázal dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohl v původním řízení uplatnit. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2023 (dále jen „napadeného rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť se ztotožnil s jeho nosným závěrem, že zde nejsou dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit.
5. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

6. Žalobce v žalobě a doplňujících podáních zpochybňuje zákonnost postupu a věcných závěrů správních orgánů. Namítá, že napadené rozhodnutí je nicotné, nepřezkoumatelné, nezákonné, nepravdivé, příliš formalistické a nezohledňující veřejný zájem. Zejména tvrdí, že:
 - stavební úřad nebyl k rozhodnutí o žádosti věcně příslušný, neboť ve věci nerozhodoval v posledním stupni,
 - žalovaný byl z projednávání a rozhodování věci vyloučen na základě tzv. fikce souhlasu, jelikož nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí,
 - existuje celkem 40 důvodů pro obnovu původního řízení o dodatečném povolení stavby [především že stavba není v souladu s územním plánem, nebylo doloženo závazné stanovisko vodoprávního úřadu, v důsledku novely č. 544/2020 Sb. byla v

§ 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v rozhodném znění (dále jen „vodní zákon“) zavedena povinnost vybudovat ke stavbě nádrží na dešťovou vodu, po provedení stavby dochází k záplavám a k propadnutí chodníku, stavba nesplňuje požadavky na požární bezpečnost, nebylo provedeno kolaudační řízení a stavba byla v červnu 2023 chybně zapsána do katastru nemovitostí],

- správní orgány nepochopily předmět řízení a jednaly nezákonně, když nenařídily odstranění stavby,
- žádost o dodatečné povolení stavby byla zjevně právně nepřípustná, a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020 tak nemělo být nikdy vydáno,
- závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 28. 4. 2020 je nesmyslné,
- na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020 je chybně vyznačena doložka právní moci,
- odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020 bylo podáno včas,
- původní řízení o dodatečném povolení stavby trpí zásadními procesními vadami,
- správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, porušily zásadu rovnosti účastníků řízení a zásadu vzájemné spolupráce,
- pravomocného rozhodnutí ve věci bylo dosaženo trestným činem a zfalšováním komunikace, jelikož žalobci dosud nebylo doručeno závazné stanovisko ze dne 28. 4. 2020, proti kterému se tak nemohl odvolat.

Spolu s podáním žaloby se žalobce domáhá zrušení § 140 odst. 3 písm. c), § 306, § 307, § 309 a § 310 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „nový stavební zákon“), zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020, nařízení odstranění stavby a stanovení podmínky vybudování nádrže na srážkovou vodu, aby nedocházelo k záplavám.

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že stavební úřad byl k projednání žádosti věcně příslušný, ve věci nerozhodovaly vyloučené úřední osoby, ani nedošlo k jiným procesním pochybením. Zdůrazňuje, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby byly pouze stavební úpravy stávajícího dřevěného přístřešku. Žalobcovy námitky navíc nesledují nápravu skutkových nesprávností, nýbrž právního hodnocení, a proto se nejedná o důvody pro obnovu řízení o dodatečném povolení stavby.
8. Žalobce v průběhu řízení učinil ještě sérii dalších podání označených jako dodatky k žalobě, v nichž rozvíjí svou argumentaci a zdůrazňuje chybnost postupu správních orgánů různých stupňů.

III. Posouzení věci soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po vyčerpání řádných opravných prostředků.
10. Soud nepřehlédl, že se žalobce v žalobě kromě zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí domáhal též zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020, nařízení odstranění stavby a stanovení podmínky vybudování nádrže na srážkovou vodu. Takový

návrh však překračuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jakož i výrokové možnosti soudu ve smyslu § 78 s. ř. s. Soud proto žalobní návrh rozsudečného výroku (petit) – s přihlédnutím k obsahu žaloby i navazujících podání – interpretoval jako návrh na zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by žalobce vyzýval k odstranění vad žaloby, neboť způsobem navrženým žalobcem není možné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu rozhodnout.

11. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
12. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu.
13. Soud předesílá, že žalobce v obsáhlé žalobě uvedl celou řadu námitek, které se na několika místech opakují a vzájemně se prolínají, čímž činí žalobu nepřehlednou a jednotlivé námitky obtížně uchopitelnými. V podstatné části se pak žalobní argumentace míjí s předmětem soudního přezkumu, tedy otázkou, zda měla být povolena obnova řízení o dodatečném povolení stavby. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní námitku a tu podrobně vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19]. Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
14. V této věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby.
15. Předně nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by správní orgány takto vymezený předmět řízení nepochopily. Ba právě naopak, správní orgány si byly limitů obnovy řízení velmi dobře vědomy. Byl to výlučně žalobce, kdo pojímal obnovu řízení spíše jako univerzální prostředek nápravy a v důsledku toho vnášel do řízení o povolení obnovy zjevně nesouvisející argumentaci (týkající se např. odstranění stavby či údajných právních vad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby). Soud proto považuje za vhodné nejprve vysvětlit, k čemu institut obnovy řízení vůbec slouží a jaká je jeho podstata:
16. Účelem obnovy řízení podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) je odstranit nedostatky ve *skutkových zjištěních* pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Smyslem obnovy řízení naopak není korekce právního hodnocení věci (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, č. 2144/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29, odst. 14, ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014-44, odst. 17, a ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 As 28/2022-26, odst. 10).
17. Obnova řízení na žádost účastníka je mimořádným opravným prostředkem; zahajovaná z povinnosti úřední je prostředkem dozorčím. Ze své podstaty se jedná o institut výjimečný,

který může prolomit právní moc rozhodnutí, a tím pádem i právní jistotu účastníků původního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018-55, č. 3919/2019 Sb. NSS, odst. 21).

18. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi (*iudicium rescindens*) správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoliv (§ 100 odst. 2 správního řádu *in fine*). Neposuzuje však meritorně pravomocné rozhodnutí. Až následně se řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení (*iudicium rescissorium*). K řízení ve druhé fázi je, až na výjimky, příslušný správní orgán, který o věci rozhodoval v prvním stupni (§ 102 odst. 1 správního řádu).
19. V nyní posuzované věci rozhodoval v první fázi obnovy řízení stavební úřad jakožto prvostupňový správní orgán. Dle žalobce nebyl stavební úřad k rozhodnutí o žádosti věcně příslušný, neboť se nejedná o „správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni“ podle § 100 odst. 2 správního řádu *in fine*.
20. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Za rozhodnutí *ve věci* je totiž třeba pokládat pouze meritorní rozhodnutí o předmětu řízení, nikoliv rozhodnutí o procesních otázkách, jakými jsou např. rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu nebo zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 - 55, č. 3919/2019 Sb. NSS, odst. 24 až 26, a ze dne 23. 9. 2021, č. j. 2 As 24/2020 - 21, odst. 23). Právě pro opožděnost bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020. Vzhledem k tomu nebyl věcně příslušným k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení žalovaný coby odvolací správní orgán, nýbrž stavební úřad coby prvostupňový orgán, který *ve věci* dodatečného povolení stavby meritorně rozhodl v posledním stupni (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, č. j. 2 As 24/2020-21, odst. 21). O této skutečnosti byl žalobce ostatně v průběhu správního řízení řádně vyrozuměn (viz sdělení žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. 136063/2022/KUSK). O žalobcově žádosti o obnovu řízení tedy rozhodl v prvním stupni věcně příslušný orgán, proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nicotné.
21. Důvodná není ani námitka, že žalovaný byl z projednávání a rozhodování věci vyloučen na základě tzv. fikce souhlasu. Tím měl žalobce zjevně na mysli, že o jím vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto podle § 14 odst. 3 správního řádu *in fine* bezodkladně, a proto mělo nastat „automatické“ vyloučení žalovaného z projednávání a rozhodování věci (viz odst. 11 žaloby, a *dodatek č. 1 k odvolání* ze dne 17. 1. 2023).
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce vznesl námitku podjatosti vůči odboru územního plánování a stavebního řádu žalovaného z důvodu „*masivních podvodů a trestné činnosti v původním řízení*“ (viz podání žalobce ze dne 28. 9. 2022). O takto vznesené námitce rozhodl ředitel žalovaného usnesením ze dne 23. 2. 2023, č. j. 029041/2023/KUSK, tak, že vedoucí daného odboru není vyloučena z projednávání a rozhodování věci, neboť žalobce domnělou podjatost konkrétně neodůvodnil ani nepodložil. Dle ředitele žalovaného přitom domnělý nezákonný postup v původním řízení nemůže založit podjatost oprávněných úředních osob.
23. Soud považuje tuto úvahu ředitele žalovaného, která byla následně obsažena též v napadeném rozhodnutí (viz str. 8), za správnou. Obsah žalobcova podání ze dne 28. 9. 2022 je ve vztahu k namítané podjatosti skutečně založen pouze na vágních tvrzeních o blíže nespecifikovaných nezákonnostech v původním řízení, která sama o sobě nemohla založit

relevantní důvod pro vyloučení úřední osoby ani nezakládají riziko tzv. systémové podjatosti. Naopak žalobce netvrdil cokoliv bližšího o poměru konkrétní úřední osoby k věci, k účastníkům, nebo k jejich zástupcům, což jsou esenciální podmínky pro tvrzení o podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Soud proto ve shodě se správními orgány konstatuje, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti je argumentačně založena toliko na nesouhlasu s předchozím procesním postupem žalovaného v původním řízení a nelze z ní dovodit žádné relevantní okolnosti, jež by nasvědčovaly možnosti ovlivnění postoje úředních osob jinými než zákonnými hledisky. Zcela lichá je pak domněnka žalobce, že důvodnost námítky podjatosti mohla nastat automaticky v důsledku plynutí času, jelikož ředitel žalovaného o námitce podjatosti rozhodl až téměř pět měsíců po jejím uplatnění. Žádný takový následek totiž § 14 správního řádu nepředvídá, jde pouze o subjektivní představu žalobce.

24. Vzhledem k povaze žalobní argumentace soud zdůrazňuje, že v řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost ani kvalita odůvodnění původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými mohou (za splnění dalších zákonných podmínek) odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci, než které bylo dříve vydáno. Z tohoto důvodu bylo nejdříve nutno postavit najisto, zda byly splněny zákonné podmínky pro použití institutu obnovy řízení.
25. Zákonná úprava v § 100 odst. 1 správního řádu taxativním výčtem stanoví, v jakých případech je možné o obnově řízení na žádost účastníka uvažovat. Pro aplikaci tohoto institutu je třeba splnit následující podmínky: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, 2) žádost účastníka, 3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) či b) správního řádu, 4) zachování lhůt podle § 100 odst. 2 správního řádu, a 5) „objevené skutečnosti“, které mohou odůvodňovat jiné řešení rozhodované otázky. Všechny tyto podmínky musí být splněny současně a nesplnění byť i jediné z nich vylučuje možnost rozhodnout o obnově řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29, odst. 16, a ze dne 11. 3. 2021, č. j. 9 As 266/2020-41, odst. 15).
26. V posuzované věci je předmětem sporu naplnění podmínky třetí, tedy uvedení relevantního důvodu pro obnovu řízení. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je takovým důvodem existence tzv. dříve neznámých skutečností (novot) nebo důkazů a jejich nezaviněné neuplatnění účastníkem řízení. Těmito skutečnostmi či důkazy je třeba rozumět zjištění skutková (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala, ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti či důkazy v době řízení již existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou apod.).
27. Soud dává správním orgánům za pravdu, že žádná taková skutková zjištění žalobce v žádosti o obnovu řízení nepřednesl.
28. Takovou skutečností nemůže být zejména novelou č. 544/2020 Sb. zavedená povinnost týkající se likvidace srážkových vod (srov. § 5 odst. 3 vodního zákona, ve znění účinném od 1. 2. 2021). Nejedná se totiž o skutkové zjištění, nýbrž o právní povinnost zavedenou po pravomocném skončení řízení o dodatečném povolení stavby, kterou nelze po stavebníkovi retroaktivně vymáhat. Právě likvidace srážkových vod a požadavku žalobce na vybudování retenční nádrže se přitom týkala podstatná část žalobní argumentace, která je tak nutně

nedůvodná. Jak navíc správně upozornil stavební úřad, provedením stavby, resp. jejím dodatečným povolením, se způsob likvidace srážkových vod, jak byl schválen již v roce 2001, prokazatelně nijak nezměnil (viz část B.6 projektové dokumentace k žádosti o dodatečné povolení stavby).

29. Žádná nová skutková zjištění pak žalobce neuvedl ani ve vztahu k souladu stavby s územním plánem obce a s požadavky na požární bezpečnost. V této části žalobce v zásadě pouze argumentačně brojil proti závěrům závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 28. 4. 2020, jímž byla stavba shledána přípustnou, aniž by přdestřel jakékoliv dříve neznámé skutečnosti, které by odůvodňovaly jiné řešení otázky souladu stavby s územním plánem obce, jež byla podstatná pro rozhodnutí o jejím dodatečném povolení. Stejně tak žalobce nespecifikoval ani žádné nové (dříve neznámé) skutečnosti, které by mohly zvrátit závěry závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje jakožto dotčeného orgánu na úseku požární ochrany ze dne 9. 9. 2020, ev. č. PZ-292-3/2019/PD, které bylo podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020.
30. Pokud jde o žalobcem zmiňované důkazy v bodě 8 žádosti o obnovu řízení, stavební úřad správně upozornil, že tyto podklady existovaly již v době původního řízení (str. 5 prvostupňového rozhodnutí), a nejedná se tak o důvod pro povolení obnovy řízení. Je navíc pravdou, že tyto podklady byly součástí správního spisu k původnímu řízení a žalobci nic nebránilo v tom, aby se s nimi včas seznámil.
31. Z povahy věci pak nemohlo povolení obnovy řízení odůvodňovat tvrzení žalobce, že po provedení stavby má v dané lokalitě docházet k záplavám a k propadnutí chodníku. Ze samotné žádosti o obnovu řízení (viz bod 16 žádosti nadepsaný *vodní teror stavebníka*) vyplývá, že k údajnému zaplavování žalobcova pozemku mělo docházet až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, tedy nikoliv v době původního řízení. Jak navíc správně upozornil stavební úřad, žalobce nijak neosvědčil souvislost mezi tvrzeným zaplavováním jeho pozemku a realizací stavby, přičemž z žádných okolností není patrné, že by se provedením stavby jakkoliv změnilы vodní poměry v daném území (str. 10 prvostupňového rozhodnutí). Soud dále doplňuje, že není ani příliš představitelné, jak by opláštění již existujícího přístřešku dřevěnými prkny a vytvoření dělicí přičky mohla ovlivnit odtokové či vsakovací poměry v území, natož kvalitu vzdáleného chodníku. Nelze proto než konstatovat, že žalobci při jeho snaze poukázat na různé nedostatky již leckdy zcela uniká, zda jím zdůrazňovaný nedostatek vůbec může myslitelně souviset s dodatečným povolením stavby, proti němuž od počátku brojil.
32. Nutně nedůvodné je pak tvrzení žalobce, že stavba byla v červnu 2023 chybně zapsána do katastru nemovitostí. Opět se totiž z povahy nejedná o skutečnost, která existovala v době původního řízení. Navíc správnost či nesprávnost zápisu do katastrální evidence nijak nesouvisí s tím, zda stavbu bylo možno dodatečně povolit či nikoliv. Proto nelze správním orgánům vytýkat, že se tímto tvrzením ve svých rozhodnutích nijak nevyjádřily. Žalobce navíc tuto okolnost zmínil poprvé až v žalobě, nikoliv v samotné žádosti o obnovu řízení, tím spíš tedy nelze správním orgánům vyčítat, že na danou námitku explicitně nereagovaly.
33. Důvodem pro obnovu řízení pak nemohla být ani žalobcem tvrzená procesní pochybení, ke kterým mělo dojít v průběhu původního řízení. Znovu je třeba zopakovat, že institut obnovy řízení neslouží k řešení právních otázek, a tudíž ani otázek právně-procesních, nýbrž je vyhrazen pouze pro skutkové novoty – ať již jde o nová tvrzení nebo důkazy – ve vztahu

k věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, č. j. 2 As 24/2020 - 21, odst. 18). K nápravě právních omylů a vad pravomocných rozhodnutí, resp. jim předcházejících správních řízení, slouží institut přezkumného řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS). Pro povolení obnovy řízení tudíž není podstatná otázka právní přípustnosti podané žádosti o dodatečné povolení stavby [srov. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu], ani zda byla na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020 správně vyznačena doložka právní moci. Nerelevantní jsou rovněž námitky týkající se údajné včasnosti žalobcova odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020, jakož i všechny ostatní námitky procesního charakteru, které se nevztahují ke skutkovým okolnostem věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, č. j. 2 As 24/2020 - 21, odst. 21). V tomto ohledu nelze závěrům správních orgánů ničeho vytknout. Soud se navíc v této věci není oprávněn zabývat otázkou včasnosti či opožděnosti žalobcova odvolání proti posledně zmiňovanému rozhodnutí, neboť tuto otázku by mohl řešit leda v případě, že by byla podána včasná žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2021, k čemuž však nedošlo.

34. Soud pro úplnost podotýká, že žalobce v žádosti ani v žalobě netvrdil, že by existoval důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy že by došlo ke změně či zrušení podkladového rozhodnutí, a tato změna či zrušení podkladového rozhodnutí by mohla odůvodňovat jiné řešení otázky posuzované v řízení o dodatečném povolení stavby.
35. Na několika místech žaloby žalobce uváděl, že dodatečného povolení stavby bylo dosaženo trestným činem. Skutečnost, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, představuje důvod pro obnovu řízení z moci úřední podle § 100 odst. 4 správního řádu. Nutným předpokladem pro tento postup je však prokázané spáchání trestného činu, tedy existence pravomocného trestního rozsudku za konkrétní skutek označovaný zákonem za trestný. V tomto případě je však spáchání trestného činu založeno pouze na spekulativním tvrzení žalobce, který tvrzenou trestnost dovozuje toliko na základě útržkovitých výňatků z právních předpisů či různých správních aktů a jejich nelogického spojování v neucelené závěry. Soud pouze pro úplnost konstatuje, že v daném nespátřuje žádnou okolnost nasvědčující tomu, že by vydání původního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2020 mohlo být dosaženo trestným činem. Předmětná žalobní námitka je tedy zjevně nedůvodná.
36. Pokud jde o rozsáhlé a opakující se žalobní námitky založené na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, a že porušily zásadu rovnosti účastníků řízení a zásadu vzájemné spolupráce, pak tyto námitky zůstaly pouze v rovině zcela obecných a ničím nepodložených tvrzení, která jsou v žalobě či v doplňujících podáních navíc podávána často velmi nekonzistentně a na hraně srozumitelnosti. Soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že stran přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, úplnosti skutkových zjištění a procesního postupu správních orgánů žádná pochybení neshledal.
37. V zásadě totéž lze uvést k obsáhlým citacím z judikatury, které jsou v žalobě či v doplňujících podáních činěny velmi hojně, leč zpravidla zcela bez spojitosti s jakoukoli relevantní skutečností, jež by mohla mít význam pro povolení obnovy řízení. I zde tedy soud pouze v obecné rovině uvádí, že neshledal, že by v posuzované věci správní orgány postupovaly v rozporu s judikaturou.
38. Pokud jde o návrh žalobce na zrušení konkrétních ustanovení nového stavebního zákona, soud podotýká, že v daném případě správní orgány podle tohoto předpisu vůbec

nepostupovaly. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně ukončeno již v roce 2021, avšak nový stavební zákon nabyl částečné účinnosti až 1. 1. 2024, ve vztahu k povolování nevyhrazených staveb – kam by spadala i inkriminovaná garáž – navíc nabude plné účinnosti až teprve 1. 7. 2024 (srov. § 334a odst. 3 nového stavebního zákona). Postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, tedy předložení věci Ústavnímu soudu, zde tedy vůbec nepřichází v úvahu.

IV. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu